ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1900 Ἀριθ. 632

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν γυναικεῖον συμπόσιον.—Αἱ ἀσχολίαι τῶν ἀριστοκρατίδων τῆς Ἀγγλίας (ὑπὸ κ. B. Candiani).—Ἡ Μάγισσα ὑπὸ Μάϊας). —Ἀπὸ τὴν Παρισινὴν Ἔκθεσιν.—Τὸ Μέγαρον τοῦ Γυναικείου ἐνδύματος (ὑπὸ ταξειδιώτιδος).—Ἡλιοβασίλεμα (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). Γυναικεία κίνησις.—Ἀλληλογραφία. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς, Θερινὴ νύκτα (ὑπὸ Κάομεν Σύλβα).

ΤΑ ΣΥΜΠΟΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἐλθετε αὔριον τὴν 10ην πρωινὴν ὥραν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Drouot γραφεῖα τοῦ μεγάρου τῶν Γυναικῶν. Θὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον καὶ τὴν 12ην θὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸ παρακείμενον μέγα ἑστιατόριον.

Μετ' ἀγάπης May Sewal.»

Δώδεκα τοιαῦτα Petits bleu ἐκυκλοφόρησαν τὴν 25ην Ἰουνίου ἀνὰ δώδεκα διάφορα σημεῖα τῶν Παρισίων, ἀπευθυνόμενα πρὸς δώδεκα κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἀνῆκαν εἰς δώδεκα διαφόρους ἐθνικότητας.

Μία ἐκ τῶν προνομιούχων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐλάμβαναν μέρος εἰς τὸ γυναικεῖον αὐτὸ συμπόσιον, ἤμην καὶ ἐγώ. Μεθ' ὅλους τοὺς κόπους τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, αἱ ὁποῖαι μόλις εἶχαν λήξει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἠσθάνθην μίαν ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν πρόσκλησιν αὐτήν.

Ἡ ὑπογράφουσα τὰ τηλεγραφικὰ αὐτὰ προσκλητήρια ἦτο μία μεγαλοφυὴς γυνὴ καὶ μία φανατικὴ ἀπόστολος ἑνὸς ὡραίου ἰδεώδους. Ἡ May Wrigt-Sewal ἡ Πρόεδρος τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλίου τῶν Γυναικῶν, ἐκείνη ἡ ὁποία κάθε θέρος ἐπὶ εἴκοσι τώρα κατὰ σειρὰν ἔτη διασχίζει τὸν Ὠκεανόν, διὰ νὰ κηρύττῃ εἰς τὰς Εὐρωπαίας ὁμοφύλους της τὰς μεγάλας μεταρρυθμιστικὰς ἰδέας της, ἡ ὁποία ἔχει παρουσιασθῆ πρὸς ὅλας τὰς ἐπιφανεῖς ἐστεμμένας γυναικείας κεφαλὰς ἀπὸ τῆς πρώην αὐτοκρατείρας Φρειδερίκου μέχρι τῆς βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας, ἵνα ζητήσῃ τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ μέγα μεταρρυθμιστικὸν ἔργον της, ἐκείνη εἰς ἣν ὀφείλονται αἱ Ἑνώσεις τῶν γυναικείων πληθυσμῶν ὅλου σχεδὸν τοῦ κόσμου, ἡ May-Wrigt Sewal ἦτο ἡ μεγάλη ἀμφιτρύων τοῦ προαγγελλομένου τόσον κατεσπευσμένως καὶ τηλεγραφικῶς συμποσίου.

Τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ νὰ παρακάθηταί τις εἰς γεῦμα, τοῦ ὁποίου προΐστατο ἡ May-Wrigt-Sewal εἶχα δοκιμάσει ἐπὶ δέκα κατὰ σειρὰν ἡμέρας, πρὸ ἑπταετίας, ὅταν, μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἐν Σικάγῳ Συνεδρίου, ἐφιλοξενήθην εἰς τὴν ἐν Ἰνδιανουπόλει ἔπαυλίν της.

Ἐφανταζόμην, ὅτι τὸ συμπόσιόν μας αὐτὸ θὰ ὡμοίαζεν ὀλίγον μὲ τὰ δεῖπνα τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς Ἀποστόλους του, ὅτι ἀπαράλλακτα ὡς ἐκείνων θὰ ηὐφραίνετο καὶ ἡ ἰδική μας ψυχὴ ἀπὸ χρυσοῦς λόγους, ὅτι θὰ μᾶς ἐζητεῖτο ἴσως νὰ ἐκθέσωμεν τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐχρησιμοποιήσαμεν τὰς πολυτίμους παρακαταθήκας, ἃς μᾶς εἶχεν ἐμπιστευθῆ κατὰ τὴν εἰς Σικάγον μετάβασίν μας.

Ἡ προαίσθησίς μου δὲν διεψεύσθη. Ἡ Πρόεδρός μας στεφανωμένη μὲ τὴν λευκὴν κόμην της καὶ ἔχουσα εἰς τὰ δεξιά της τὸ ἀστροκεντημένον σύμβολον τοῦ μεγαλείου τοῦ Νέου Κόσμου, τὸ ὁποῖον συμβολίζει τὴν ἐκ τῆς ἑνώσεως δύναμιν, μᾶς ἐδέχθη εὔθυμος, ζωηρά, εὐχαριστημένη, μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς μεγάλης εὐτυχίας, ἣν αἰσθάνονται ὅλοι, ὅσοι βλέπουν τέλος πάντων ἐν ὡραῖόν των ὄνειρον πραγματοποιούμενον.

Τὰ γραφεῖα τοῦ Μεγάρου τῆς Γυναικός, διεσκευασμένα ὡς ἁρμόζει εἰς τὸν τίτλον, τὸν ὁποῖον φέρουν, μὲ πίνακας τῶν μεγαλητέρων γυναικῶν ζωγράφων τῆς Γαλλίας καὶ μὲ ἔργα τῶν λοιπῶν κλάδων τῆς Τέχνης, ἀπετέλουν ἐν ὡραῖον πλαίσιον εἰς τὴν ἥσυχον γυναικείαν συγκέντρωσίν μας.

Ἡ λαίδη Aberdeen, ἡ μεγάλη φίλη τοῦ Γλάδστωνο

καὶ ἡ ἀκάματος πρωταγωνίστρια τῆς ἰδέας τῆς διὰ δικιτησίας ἐπιλύσεως τῶν διαφόρων διεθνῶν πολιτικῶν διαφορῶν, παρίστατο ὡς Ἀντιπρόεδρος καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἐκείνην. Ὡραία καὶ νέα ἀκόμη, μὲ τὴν πλουσίαν ἐκ μαύρων ἰνδικῶν κρεπίων ἐνδυμασίαν της, ἐσκόρπιζε μειδιάματα καὶ θερμὰς λέξεις συμπαθείας πρὸς τὰς κυρίας, αἵτινες τῆς ἐπαρουσιάζοντο παρὰ τῆς Προέδρου.

Ἡ Σκωτία, ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία, ἡ Δανία, ἡ Γερμανία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ρωσσία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἑλλὰς εἶχαν τὰς ἀντιπροσώπους των εἰς τὸ συμπόσιον ἐκεῖνο. Ὅλαι σύζυγοι καὶ μητέρες οἰκογενειῶν, ἀγωνισθεῖσαι περιφανῶς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ἐξελθοῦσαι νικήτριαι. Ὅλαι γελασταί, περιχαρεῖς, ἀφελεῖς, ἐξωτερικοῦ εὐχαρίστου, φιλόκαλοι, χωρὶς τίποτε τὸ πομπῶδες καὶ τὸ ἐπίτηδευμα οὔτε εἰς τὴν στάσιν των, οὔτε εἰς τοὺς λόγους των. Ὡς ἀγωνισταὶ μακρῶν κοινῶν ἀγώνων, ὡς ἀρχηγοὶ νέων δογμάτων καὶ νέων θρησκειῶν, διηγοῦντο ἀφελέστατα τὴν στρατηγικήν, ἣν ἠκολούθησαν, τὰς μάχας ἃς διεξήγαγον, τὰς ἐρ δους ἃς ἀπέκρουσαν, τὰς ἐπιθέσεις, ἃς ὑπέστησαν, καὶ ἐπὶ τέλους τὰς νίκας, των αἱ νικήτριαι, τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πόθους των, αἱ προσδοκοῦσαι προσεχῆ νίκην.

Καὶ πρᾶγμα ἀνέλπιστον, ἀπίστευτον, εἰς τὴν λογοδοσίαν αὐτὴν μεταξὺ ὅλων τῶν Εὐρωπαίων ἀντιπροσώπων, ἡ Γερμανὶς κυρία ἔχει νικήσει τὴν μεγαλητέραν, τὴν εὐγενεστέραν, τὴν περιφανεστέραν νίκην. Ἡ νομοθεσία τῆς πατρίδος της ἐνέδωκεν εἰς τὰς ἐπιμόνους ἐνεργείας της καὶ ἡ ἀναζήτησις καὶ τὸ ὑπεύθυνον τῆς πατρότητος τῶν νόθων τέκνων ἔγεινε πλέον νόμος, ἐφαρμοζόμενος μὲ μεγίστην αὐστηρότητα. Τὰ ἀνεύθυνα δυστυχῆ μικρά, τῶν ὁποίων ἡ γέννησις ἀποτελεῖ ἐν ὄνειδος καὶ μίαν ἀτιμίαν, καὶ τὰ ὁποῖα ἀπέθνησκαν ἐγκαταλελειμμένα παρὰ τῶν γονέων των, θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς, ἀφοῦ τὸν ὑπεύθυνον πατέρα ἀναζητεῖ καὶ ἀνευρίσκει ὁ νόμος καὶ τὸν ὑποχρεοῖ εἰς διατροφὴν μέχρις ἐνηλικιώσεως καὶ εἰς ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντός των ἀναλόγως τῶν μέσων ἑκάστου.

Κανὲν ἄλλο κράτος δὲν ἔκαμε τόσον μέγα ἄλμα εἰς τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ὁ Γερμανὸς Καῖσαρ ἠμπορεῖ νὰ καυχᾶται ὅτι μὲ τὸν νόμον αὐτὸν ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας του ἐκέρδισε μέγα κέρδος καὶ ὁ λαός του μεγάλην ἠθικὴν νίκην ἐπὶ τῶν ἄλλων λαῶν.

Ἡ Γαλλία ἐκέρδισε καὶ αὐτὴ ἄλλ' εἰς καθαρῶς γυναικεῖα ζητήματα: α'.) Τὸ δικαίωμα τῆς γυναικὸς νὰ παρίσταται ὡς μάρτυς εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις καὶ πράξεις διὰ τοῦ νόμου τῆς 27 Δεκρίου 1897. β.) Τὴν ἐκλογὴν τῶν γυναικῶν εἰς τὰ ἐμποροδικεῖα διὰ τοῦ νόμου τῆς 23 Ἰανουαρίου 1898. Τὴν ἐκλογὴν τῶν γυναικῶν εἰς τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῆς δημοσίας περιθάλψεως. γ'.) Τὴν εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν εἰς τὰ ἀνώτερα καλλιτεχνικὰ σχολεῖα δ') Τὴν ἐκλογὴν τῶν γυναικῶν εἰς τὸ ἀνώτερον Συμβούλιον τῆς ἐργασίας ε'.) Τὴν διὰ νόμου ὑποχρέωσιν τῶν ἐμπόρων, ὅπως ἐπιτρέπουν εἰς τὰς γυναῖκας ὑπαλλήλους νὰ κάθηνται.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ὅλαι αἱ κυρίαι ἀνέφεραν τὰς ἐπιτυχίας των ἢ τὰς ἀποτυχούσας προσπαθείας των, τὰς ὁποίας ἤρτυαν μὲ ἀνέκδοτα περίεργα, προκαλοῦντα τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα.

Καὶ ἡ λογοδοσία εἰς τόνον καὶ ὕψος συνομιλίας ἀνεβιβάσθη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ προγεύματος, καθ' ἣν ἡ κόμησσα Aberdeen ἀνεκοίνωσεν ὅτι παραιτεῖται τοῦ προεδρείου τῆς γυναικείας Λέσχης ὑπὲρ τῆς Διεθνοῦς Διαιτησίας, καὶ παρακαλεῖ, ὅπως ἀντ' αὐτῆς ἐκλεχθῇ ἄλλης ἐθνικότητος κυρία. Εἶναι κωμικὸν λέγει, ἡ Ἀγγλία νὰ διεξάγῃ πόλεμον δίκαιον ἢ ἄδικον, ἀδιάφορον. καὶ ἡ σύζυγος ἑνὸς Ἄγγλου ἀντιβασιλέως νὰ εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τόσον μεγάλης ὑτὲρ τῆς εἰρήνης ἐκστρατείας, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τίποτε κατὰ τοῦ πολέμου αὐτοῦ.

Ἐγὼ δὲν εἶχον δυ τυχῶς νὰ ἀπαριθμήσω μεγάλας νίκας τοῦ φύλου μου εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐργασίαν τῆς πατρίδος μου. Ὁ νόμος περὶ Ἐπιθεωρητριῶν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων εἶναι ἀ ελὴς καὶ ἐξευτελιστικὸς διὰ τὰς γυναῖκας. Ἡ πρότασις περὶ εἰσαγωγῆς γυναικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὰ τηλεγραφεῖα καὶ τὰ τηλεφωνα τοῦ κράτους ἀπερρίφθη ὡς ἀσύμφωνος πρὸς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά μας. Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν μαθητριῶν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον δὲν ἔγεινε διὰ νόμου, ἀλλ' οὔτε ὡρίσθη μισθωτὸν προσωπικὸν πρὸς διδασκαλίαν. Οἱ διδάσκαλοι διὰ τοῦτο λάμπουν διὰ τῆς ἀπουσίας των, σιωπηλῶς οὕτω καταργομένου καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ αὐτοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον τόσους ἐτονίσαμεν διθυράμβους. Ἡ συμμετοχὴ κυριῶν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν δημοτικῶν σχολείων, ἣν εἶχε θεσπίσει ὁ Μ. Μελᾶς ἐπὶ τῆς δημαρχίας του, κατηργήθη ἐπίσης καὶ ἔμποροι, συμβολαιογράφοι καὶ καθε εἴδους ἄνθρωποι προσκαλοῦνται νὰ γνωμοδοτήσουν περὶ τῆς προόδου τῶν κοριτσιῶν τῶν ἀστικῶν τάξεων. Διδασκαλεῖον θηλέων τὸ κράτος δὲν ἔχει, ἀλλ' οὐ ε ἓν γυμνάσιον ἢ ἀνώτερον λύκειον. Λοιπὸν ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς καρκινοβατεῖ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας προόδου εἰς βαθμὸν ἀπελπιστικόν, ὑστεροῦσα καὶ τῆς Βουλγαρίας ἀκόμη, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον τῶν Ρωσσίδων μὲ γοργὰ βήματα.

Διὰ τοῦτο ἐγὼ δὲν εἶχα τίποτε νὰ παρουσιάσω τὸ φωτεινὸν εἰς τὸ συμπόσιον ἐκεῖνο καὶ διετύπωσα μόνον ὄνειρα, πόθους καὶ ἐλπίδας, μὲ τὰ ὁποῖα, φεῦ! ζοῦν καὶ ἀποθνήσκουν γρήγορα οἱ λαοί, οἱ διοικούμενοι ἀπὸ ὀπισθοδρομικοὺς καὶ στενοκεφάλους.

ΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Αἱ ἀσχολίαι τῶν ἀριστοκρατίδων τῆς Ἀγγλίας δὲν ὁμοιάζουν διόλου μὲ τὰς ἀσχολίας τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Ἀκτινικῶν φύλων. Ἡ δούκισσα τῆς Σουθερλάνδης, ἡ ὁποία ἠδύνατο νὰ ἀρκῆται μὲ τὸν τίτλον της, τῆς ὡραιοτέρας γυναικὸς τῶν τριῶν βασιλείων καὶ τῆς πλουσιωτέρας, ἀφοῦ ὁ δοῦξ σύζυγός της εἶναι εἷς τῶν πλουσιωτέρων εὐγενῶν τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἐξ ἴσου ἀκούραστος περιηγήτρια, ὅσον καὶ συγγραφεὺς τῶν ταξειδίων της ἀνὰ τοὺς δύο κόσμους. Ὑπὸ τὸ οἰκογενειακόν της ὄνομα Ersquin Gower ἐδημοσίευσεν ἤδη εἰς διάφορα περιοδικὰ πολλὰ διηγήματά της, κατὰ τὸ παρελθὸν δ'ἔτος ἐδημοσίευσε τὸ μυθιστόρημά της: One Hour and then nt—*μία ὥρα καὶ ἡ κατόπιν*, τὸ ὁποῖον προεκάλεσε σφοδρὰν πολεμικὴν περὶ τὸ ὄνομά της.

Καὶ ἐπειδὴ ὡς γράφει, ἐνόησε τὴν ἀνάγκην τοῦ συνδέσμου ὅλων τῶν γραφουσῶν γυναικῶν, ὅλων τῶν ἀριστοκρατικῶν πνευμάτων, ὡς ὀνομάζει τὰς γοκφούσας συμπολίτιδάς της, ἵδρυσε διὰ τοῦτο τὴν *Λέσχην τῶν συγγραφέων γυναικῶν*, τὴν ὁποίαν φιλοξενεῖ εἰς μίαν πτέρυγα τοῦ πολυτελοῦς μεγάρου της, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ἐγκατεστήσει καὶ τὸν Σύλλογον τῶν γυναικῶν δημοσιογράφων. Εἶναι μία ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων ὀντόρων τῆς Ἀγγλίας καὶ διοργανώνει παντοῦ συλλόγους διεθνεῖς πολεμοῦντας τὸν ἀλκολισμόν. Τέλος περὶ τὰς ἀπεράντους εἰς Σκωτίαν γαίας τοῦ συζύγου της διὰ μικρῶν ἐπιχορηγήσεων ἔχει ἀναπτύξει τὴν οἰκιακὴν βιομηχανίαν τῆς ὑφαντικῆς, ἣν ἐπιβλέπει καὶ τῆς ὁποίας τὰ προϊόντα ἐξοδεύει εἰς τὸν εὐρὺν κύκλον τῶν γνωστῶν καὶ φίλων της.

Ἡ νύμφη της κόμησσα de Wrawick ἐξέδωκεν ἐπίσης ὀλίγας ἡμέρας πρὶν νὰ ἀποκτήσῃ τὸν τελευταῖον υἱόν της ὡραῖον καὶ ὀρκῶδες σύγγραμμα, ἐπὶ τῆς προόδου τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ ἰδία εἶναι συγγραφεὺς τοῦ «Joseph Arch», *ἱστορίας μιᾶς ζωῆς* καὶ ἑνὸς συγγράμματος γεωργικοῦ. Εἶναι ἱδρύτρια ἐργαστηρίου τῶν ξεπεσμένων καὶ εὐπόρων ἄλλοτε γυναικῶν, τὰς ὁποίας φιλοξενεῖ εἰς μίαν ἔπαυλίν της. Τὸ κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον πωλοῦνται τὰ ἔργα τῶν γυναικῶν αὐτῶν, εὑρίσκεται εἰς τὴν Bond Street καὶ φέρει ἀνωνύμως τὴν ἐπιγραφήν της: Countess of Warwick. Τελευταίως ἵδρυσεν εἰς τὰς ἐν Reading γαίας της ἄλλον κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον πλῆθος χωρικῶν γυναικῶν ἀστέγων κερδίζουν τὴν ζωήν των, ἀσχολούμεναι εἰς τὴν πτηνοτροφίαν, εἰς τὴν μελισσοτροφίαν καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν ὀπωροφόρων δενδρων. Αὐτοπροσώπως ἡ κόμησσα κρατεῖ τοὺς λογαριασμοὺς τῶν δύο τούτων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων της, τὰ ἐπιβλέπει καὶ φροντίζει δι' αὐτά.

Ἄλλη, ἡ μαρκησία de Granby εἶναι ζωγράφος καὶ γλύπτρια πρώτης δυνάμεως. Ζωγραφίζει ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους της καὶ ὅλους τοὺς μεγάλους ἄνδρας τῆς Ἀγγλίας, καὶ σκαλίζει ὅλα τὰ σκηνώματα τοῦ πολυτελοῦς μεγάρου της.

Ἄλλη, ἡ κόρη τοῦ λόρδου Houghton δημοσιεύει συλλογὰς διηγημάτων ὑπὸ τὸ συζυγικόν της ὄνομα Mrs Henniker. Τὸ πρῶτον της διήγημα ἐδημοσιεύθη τὸ 1891 καὶ φέρει τίτλον *Sir George*. Μὲ τὸ διήγημά της τοῦτο ἐνεθουσίασε τὸν Γλάδστωνα, ὅστις ἦτο ἐπίσης δεινὸς φιλόλογος, ὅσον καὶ μέγας πολιτικός.

Ἡ λαίδη Jeune, σύζυγος τοῦ προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τῶν διαζυγίων, γράφει τακτικῶς εἰς φιλανθρωπικὰ περιοδικὰ καὶ διοργανώνει εἰς τὸ μέγαρόν της ἀλλεπαλλήλους φιλανθρωπικὰς ἑορτὰς διὰ τὰ πτωχὰ παιδιά. Ἡ λαίδη Somerset καὶ ἡ κόμησσα de Carlisle ἔγειναν διάσημοι διὰ τὰς ἀντιαλκοολικάς των διαλέξεις. Ἡ κόμησσα Aberdeen διευθύνει στρατηγικώτατα πλῆθος φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων καὶ ἡ κόρη της λαίδη Margaret Gordon διευθύνει σχεδὸν ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας ἓν περιοδικὸν προωρισμένον διὰ μικρὰ κοριτσάκια.

Ἡ λαίδη Violet Greville, θυγάτηρ τοῦ δουκὸς de Monfrose εἶναι ἀρθογράφος καὶ κάμνει τὴν κριτικὴν τῶν θεάτρων εἰς τὰς μεγαλητέρας Ἀγγλικὰς ἐφημερίδας. Τέλος ἡ λαίδη William Vennox καὶ ἡ κόμησσα τοῦ Radnor κατήρτισαν ἑκάστη ὀρχήστραν, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ ὄργανα ἐκτελοῦνται ἀπὸ γυναῖκας τῆς ὑψηλῆς κοινωνικῆς τάξεως. Ἡ ὀρχήστρα τῆς κορήτσης Radnor, — τῆς ὁποίας πρῶτον βιολὶ εἶναι ἡ δούκισσα τῆς Sutherland — λαμβάνει ἰδίως μέρος εἰς φιλανθρωπικὰς συναυλίας. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Season τοῦ Λονδίνου ἡ ὀρχήστρα αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατὸν πενῆντα ἐκτελεστρίας, ὅλας ἀριστοκράτιδας.

Rea Candiani.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Β'.

Ἡ Ἄννα Δούκλ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ὅλοι οἱ ξένοι καὶ αἱ ξέναι εἶχαν συναθροισθῆ. Ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν ἄνδρας καὶ γυναῖκας, οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, εὑρίσκοντο συνηγμένοι ἐκεῖ. Μία συνάθροισις ἐντελῶς διεθνής, εἰς τὴν ὁποίαν ὡμιλοῦντο ὅλαι αἱ γλῶσσαι τοῦ κόσμου, πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς. Ἡ αἴθουσα ἡ μεγάλη τοῦ φαγητοῦ, ὅλη πλημμυρισμένη ἀπὸ ἄπλετον ἠλεκτρικὸν φῶς, καὶ ἐπιπλωμένη μὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν μεγάλων ξενοδοχείων τοῦ κόσμου, ἦτο τὸ φυσικὸν πλαίσιον τῆς συναθροίσεως αὐτῆς τόσων ἑτερογενῶν στοιχείων.

Ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα ἐπεκράτει καὶ τῆς Γαλλικῆς ἀκόμη, ἡ ὁποία διὰ τὰς Ἀθήνας εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἡ καθημερινὴ γλῶσσα ἐντοπίων καὶ ξένων. Τὸ Ἀγγλόφωνον στοιχεῖον ὑπερεῖχε, καὶ διότι ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀθληταὶ εἶχαν καταλύσει ἐκεῖ καὶ ἔσυραν φυσικὰ πολλοὺς συμπατριώτας των καὶ διότι ὁ τίτλος τοῦ ξενοδοχείου ἑλκύει πάντοτε περισσοτέρους Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε μεταξὺ ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν ἔχουν τὸ ρεκὸρ τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα περιηγήσεων.

Τὴν μὶς Δούκλ περιεκύκλωσαν ἀμέσως Ἀμερικανοὶ καὶ Ἄγγλοι μετὰ τῶν ὁποίων εἶχε συνταξειδεύσει. Ἡ καλλονή της ἡ αὐστηρὰ ὡς ἀρχαίας θεᾶς καὶ τὸ ὡραῖον μειδίαμά της ἡ εἴλκυε πάντοτε πολλοὺς θαυμαστάς. Ἡ κόρη ἠσθάνετο πόσον ἐγοητεύοντο ὅσοι τὴν ἐπλησίαζαν καὶ μὲ ἀπαράμιλλον τακτ κατώρθωνε νὰ δίδῃ εἰς ὅλους τόσον θάρρος καὶ τόσην οἰκειότητα, ὥστε μετὰ ὀλίγων στιγμῶν συνομιλίας μαζῆ της ὅλοι ἐγίνοντο φίλοι της. Ἡ φιλία τὴν ἔσωζεν ἀπὸ τὰς αἰσθηματικὰς ἐπιθέτεις, ἀπὸ τὰ βλέμματα ἐκεῖνα τοῦ ἀνδρικοῦ θαυμασμοῦ, τὰ ὁποῖα, ὅσον καὶ ἂν εἶναι κολακευτικά, ἐνέχουν ὅμως πάντοτε εἰς τὴν πολὺ λαίμαργον καὶ πολὺ πυριπνοῆ ἔκφρασίν των ἀρκετὴν δόσιν αὐθαδείας, ἡ ὁποία πληγώνει τὴν παρθενικὴν ἀθῳότητα κόρης ἀρχῶν ἁγνῶν καὶ αὐστηρῶν, ὁποία ἦτο ἡ Ἄννα Δούκλ.

Ἡ τοποθέτησις διὰ τὸ γεῦμα διέστασεν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν τὸν κύκλον ὁ ὁποῖος εἶχε σχηματισθῆ περὶ τὴν νεαρὰν Ἀμερικανίδα, ἡ ὁποία εἶδεν ἀνήσυχος τὴν κ. Δευὶς νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτήν, μὲ τὴν πρόθεσιν βεβαία νὰ καθίσῃ πλησίον της. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐκάθισεν εἰς τὸ πρῶτον κάθισμα, τὸ ὁποῖον εὑρέθη ἐμπρός της καὶ μὲ χαμηλὴν φωνὴν εἶπεν εἰς ἕνα νέον Ἀμερικανόν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο πλη-

σίον της: Σᾶς παρακαλῶ, καθίσατε κοντά μου καὶ εἰπέτε εἰς τὸν πλησίον σας κύριον νὰ ἔλθῃ ἀμέσως νὰ καθίσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐδῶ· καὶ ἔδειξε τὸ πρὸς τὸ ἀριστερά της κάθισμα.

Ὁ νέος ἔσπευσε νὰ καθίσῃ πρῶτος καὶ μὲ δύω λέξεις ἐξαπέστειλε τὸν γείτονά του εἰς τὸ παρὰ τὴν δα Ἄνναν κενὸν κάθισμα. Ἡ κόρη ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ διὰ τὸ κατόρθωμά της νὰ ἀποφύγῃ τὴν πολὺ φλύαρον κυρίαν καὶ διὰ τὴν ἔκπληξιν τῶν καβαλιέρων της, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξευραν εἰς τί νὰ ἀποδώσουν τὴν ὀλίγον αὐθαίρετον διαταγήν της.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, μίς, εἶπεν Ἀγγλιστί, ὁ πρὸς τὰ ἀριστερά της μεσῆλιξ κύριος, Ἄγγλος, ἐξωτερικοῦ μᾶλλον ἀντιπαθητικοῦ.

—Ἀ! Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ κόρη. Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σᾶς ζητήσω, παρὰ μόνον νὰ κρατήσετε τὴν θέσιν αὐτὴν διὰ τὸ γεῦμα. Ἠθέλησα νὰ ἀποφύγω μίαν κυρίαν, τῆς ὁποίας ἡ συντροφιὰ δὲν μὲ εὐχαριστεῖ.

—Ἀ! πολὺ καλά, πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Ἄγγλος· καὶ ἀφοῦ ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του εἰς τὴν κόρην καὶ ἔλαβε τὸ ἰδικόν της, ἤρχισε νὰ τρώγῃ. Ὁ νέος Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος ἦτο συμπολίτης καὶ φίλος της, ἤκουσε τὴν δοθεῖσαν δικαιολογίαν καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ. Εἴμεθα τὰ τοπομαχικὰ κατὰ τῆς Μὶς Devis, εἶπε, βλέπων τὸ ἀρκετὰ κωμικὸν ὕφος τῆς γραίας κυρίας, ἡ ὁποία ἐζήτει σύντροφον τῆς φλυαρίας της, ἀρκετὰ ἀπεγοητευμένη, διότι ἔχασε τὰς παρὰ τὴν Ἄνναν θέσεις.

Ὁ Ἕλλην φίλος σας δὲν θὰ φάγῃ ἀπόψε, μίς; ἠρώτησεν ἔπειτα ὁ Ἀμερικανός.

— Ὄχι· ἡσυχάζει.

— Καὶ σεῖς τί θὰ κάμετε μετὰ τὸ φαγητόν;

— Θὰ ἀκολουθήσω τὴν κ. Μύρτου εἰς τὴν πόλιν. Ἀνυπομονῶ καὶ ἐγὼ νὰ ἴδω περισσοτέρους Ἕλληνας· νὰ ἀκούσω ὁμιλουμένην τὴν μητρικήν μου γλῶσσαν. Ἕως τώρα μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶμαι εἰς τὸ Λονδῖνον.

— Ἡ εἰς τὸ Σικάγον, ἀπήντησεν ὁ νέος. Οὔτε οἱ ρέπορτερ δὲν λείπουν. Τώρα ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ Στήβενσον ἕνας ρέπορτερ, ὁ ὁποῖος ὡμιλοῦσεν Ἀγγλικὰ καὶ ἐζητοῦσεν ἰντερβιοῦ καὶ φωτογραφίας διὰ τὴν ἐφημερίδα του.

— Εἴδετε τὸ Στάδιον; ἠρώτησεν ἡ κόρη. Πόσον εἶναι ὡραῖον! Καὶ πόσον ἄσχημοι φαίνονται οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ἐνδύματα τὰ τωρεινὰ μέσα ἐκεῖ.

— Διατί οἱ Ἕλληνες νὰ μὴ φοροῦν τὰ ἐνδύματα τῶν προγόνων των; Θὰ ἦσαν ἁρμονικώτερα καὶ συμφωνότερα καὶ μὲ τὴν ὡραίαν ἐδῶ φύσιν καὶ μὲ τὰς μεγάλας ἀναμνήσεις, εἶπεν ὁ Ἀμερικανός. Ἀφοῦ φοροῦν ἀκόμη φορέματα παληκαριῶν, γιατί νὰ μὴ φοροῦν τὸ ἀληθινὸν Ἑλληνικὸν ἔνδυμα;

Ὁ Ἄγγλος, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔτρωγε, χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, ἀπήντησεν: Ἁπλούστατα. Διότι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες εἶναι ἕνας λαὸς νέος, ὁ ὁποῖος πολὺ ὀλίγον συγγενεύει μὲ τὸν ἀρχαῖον.

— Παρακαλῶ, παρακαλῶ, εἶπεν ἡ κόρη μὲ ὀργὴν καὶ ἔγειν ὅλη κατακόκκινη. Ἀκολουθεῖτε τὴν θεωρίαν τῶν μισελλήνων; Καὶ ἔπαυσε νὰ τρώγῃ. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα, στιγμὰς μὲ μίαν χαριτωμένην κίνησιν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μὲ μίαν ὑπερήφανον καὶ μεγαλοπρεπῆ τῆς κεφαλῆς στάσιν, εἶπεν: ἰδέτε με καλά, κύριε. Δὲν ὁμοιάζω Ἑλληνίς; Δὲν ἔχω τίποτε ἀπὸ τὸν τύπον τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος;

Ὁ Ἄγγλος ἐμειδίασε, διέκοψε καὶ αὐτὸς τὸ φαγητόν του, ἠτένισε μὲ πολὺν θαυμασμὸν τὴν νεάνιδα καὶ εἶπε:

Τὸ κάλλος ἔχει πάντοτε πρόγονον τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, καὶ ὅλαι αἱ σύγχρονοι καλλοναὶ τοῦ κόσμου ἔχουν πατρίδα τὸν Ὄλυμπον καὶ προγόνους τὰς Χάριτας καὶ τὰς Ἑλληνικὰς θεότητας. Δεσποινίς, εἶσθε περισσότερον Ἑλληνὶς ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας τῶν Ἀθηνῶν, προσέθηκε καὶ ἐξηκολούθησε τὸ φαγητόν του.

Εἶμαι κόρη Ἑλληνίδος, καὶ πολὺ ὑπερηφανεύομαι δι' αὐτό, εἶπεν ἡ νεᾶνις, χωρὶς νὰ φανῇ προσέξασα εἰς τὴν φιλοφροσύνην: Καὶ ἀπαγορεύω νὰ ὁμιλοῦν μὲ ἀσέβειαν περὶ τῶν συμπατριωτῶν μου.

Ὁ νέος Ἀμερικανὸς ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συζήτησιν. Ἡ μὶς Δούαλ ἔχει δίκαιον, εἶπε. Πρέπει νὰ ἀνακαλέσητε τὴν φράσιν σας.

Ἡ νεᾶνις ἐμειδίασε· τὸ βλέμμα της ἔγεινε καὶ πάλιν ἤρεμον καὶ μία ἀκτὶς χαρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν της. Ἤνοιξεν ἐν μικρὸν καὶ κομψὸν σημειωματάριον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε θέσει τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ Ἄγγλου· τὸ ἐξήτασε καὶ ἔπειτα μὲ ἀπροκάλυπτον χαιρεκάκιαν: Λόρδε, ἀπὸ πότε ἡ οἰκογένειά σας φέρει τίτλον;

— Εἶναι τόσον παλαιὰ δεσποινίς, ὥστε δὲν μετροῦνται πλέον οἱ κλάδοι τοῦ γενεαλογικοῦ μας δένδρου.

Ὥστε σεῖς φέρετε καταχρηστικῶς τὸν τίτλον τῶν προγόνων σας;

— Πῶς, ἀπήντησεν ὁ Ἄγγλος συνοφρυωθείς. Δεσποινίς!

—Μὴ θυμώνετε δά ἀπήντησε γελῶσα μὲ πολλὴν πονηρίαν. Ἁπλῶς σᾶς ἐπιστρέφω τὴν φιλοφρόνησιν, κατὰ τὴν ἰδίαν σας λογικήν. Πρὸ ὀλίγου διεξεδικήσατε τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας μου.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Θὰ μὲ ἐννοήσετε ἀμέσως. Ὑπάρχει μεγαλήτερος τίτλος εὐγενείας παρὰ νὰ εἶναι κανεὶς ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων;

— Ἀ! τὸ πρᾶγμα ἀλλάσει πολύ, εἶπε μειδιῶν τώρα ὁ ἀντιπαθητικὸς κύριος, καὶ ἐξακολουθῶν νὰ τρώγῃ: Σᾶς εἶπα ὅτι σεῖς κατάγεσθε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν Ὄλυμπον.

Ὄχι κομπλιμέντα, εἶπεν ἡ κόρη. Ὁμιλῶ σοβαρά, κύριε. Ὅσον παλαιὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ εὐγένειά σας ἔχει βεβαίως ἕνα ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐδοξάσθη κάπου. Καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς ἔλαβε τοὺς τίτλους του πρὸ δύω ἢ τριῶν αἰώνων....

— Πρὸ πέντε, ἐδιώρθωσεν ὁ Ἄγγλος.

Δι' αὐτὸ θεωρεῖσθε εὐγενέστερος ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς σας τῶν τελευταίων χρόνων.

Φυσικά.

Ὅ,τι λοιπὸν εἶναι φυσικὸν διὰ τοὺς ὑπηκόους τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, διατὶ εἶναι ἀφύσικον διὰ τοὺς ὑπηκόους τοῦ βασιλέως Γεωργίου; Ἐπειδὴ οἱ εὐγενεῖς πρόγονοί των ἐδοξάσθησαν πρὸ εἴκοσιν αἰώνων, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴ κατάγωνται ἀπὸ αὐτούς;

Πολὺ καλά, πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς νέος. Καὶ ἀ-

ροῦ ἐγέμισε τὸ ποτήρι του νερόν. Μὶς Δούαλ, εἶπε, πίνω εἰς ὑγείαν σας.

Ὁ Ἄγγλος ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην: Μίαν μποτίλιαν champagne, εἶπε. Θὰ πίωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν εὐγένειαν.

Ἡ νεᾶνις ἐγέμισε μὲ νερὸν τὸ ποτήρι της, καὶ ἀνέστρεψεν ἀμέσως τὰ δύω ποτήρια τοῦ κρασιοῦ, τὰ ὁποῖα ἦταν ἐμπρός της.

Ὁ Ἄγγλος ἐμειδίασε: Δὲν πίνετε, κρασί, μίς. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔπιναν τόσον!

Ὁ πατέρας μου εἶναι Ἀμερικανός, ἐγεννήθην καὶ ἀνετράφην εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀνήκω εἰς τὸν Σύλλογον τῆς Ἐγκρατείας.

Ὁ ὑπηρέτης εἶχε φέρει τὴν champagne.

Πρὸς τὸν κύριον, εἶπεν ὁ Ἄγγλος, ἀφοῦ τὸ ἀφρίζον ποτὸν ἐστεφάνωσε τὸ ἰδικόν του ποτήρι· καὶ ἔδειξε τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς νεάνιδος Ἀμερικανόν.

Temperance, εἶπεν ὁ νέος καὶ ἐγύρισεν ἀνάποδα τὸ ποτήρι τῆς champagne, τὸ ὁποῖον ὁ ὑπηρέτης εἶχε θέσει ἐμπρός του.

—Καὶ σεῖς! πολὺ καλά, πολὺ καλά, θὰ πίω τότε μόνος μου εἶπεν ὁ λόρδος. Τρὶς εἰς τὰς χάριτας καὶ ἐννέα εἰς τὰς μούσας! Εἶναι ὁ τρόπος, νομίζω, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔπιναν οἱ ἀρχαῖοι.

Ἡ μὶς Δούαλ ἐγέλασε, καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀμερικανόν. Ἐφέρατε μαζῆ σας σημαίας;

—Ὄχι. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ εὕρω αὔριον.

Θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ νὰ μοιράσητε καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἀμερικανίδας ὅπου εἶναι ἐδῶ.

Ἔχουν κάθε μία τὴν ἰδικήν της.

Ναί. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω Ἑλληνικάς. Δὲν θὰ ἀρνηθοῦν βέβαια νὰ χαιρετοῦν καὶ τοὺς Ἕλληνας νικητὰς μὲ τὴν ὡραίαν σημαίαν των. Ἔχω μίαν κάσσαν γεμάτην.

Πίνω εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν σας σημαιῶν. εἶπεν ὁ Ἄγγλος. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ δώσητε μίαν καὶ εἰς ἐμέ, καὶ ἐκένωσε τὸ τελευταῖον ποτήρι του.

Πολὺ καλά. Θὰ μοιράσητε καὶ σεῖς εἰς τοὺς γνωστούς σας. Ὅπως θέλετε.

Λοιπὸν φίλοι, εἶπεν ἡ κόρη· καὶ ἄδειασε τὸ ποτήρι της μὲ τὸ νερὸ γελαστὴ καὶ εὔθυμος.

Μαΐα

(ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Γ'.

Τὸ Γυναικεῖον ἔνδυμα.

Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα τοῦ μεγάρου τοῦ γυναικείου ἐνδύματος μεταβαίνομεν εἰς ἄλλην ἐποχὴν πολὺ μεταγενεστέραν καὶ εὑρισκόμεθα πρὸ τοῦ πλούτου καὶ τῆς πολυτελείας τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων τῆς Γαλλίας καὶ τῶν στολισμῶν τῶν βασιλισσῶν καὶ τῶν βασιλικῶν ἐρωμένων, αἱ ὁποῖαι προήγαγον τὴν τέχνην τοῦ ἐνδύματος εἰς περιωπὴν ἐπιστήμης καὶ ἐθάμβωσαν τὸν κόσμον ὅλον μὲ τοὺς ἀμυθήτους θησαυροὺς τῶν ἱματιοφυλακίων των.

Πρώτη ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων μὲ ἐν βαρὺ φόρεμα καὶ ἐν θαυμάσιον δαντελένιον κόλ, πολυτιμότερον παρὰ ἐὰν ἦτο κατεσκευασμένον ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Ἡ ὑπερήφανος, ἡ πολυμήχανος ἄνασσα μὲ τὸν πρῶτον ἔμπιστον, καὶ τὸν πρῶτον δήμιον τοῦ κράτους της, μὲ τὸν προμηθευτὴν τῶν πολυτιμοτέρων καρπῶν, μὲ τοὺς ὁποίους ἀπηλλάσσετο ἀκινδύνως ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικοὺς ἐχθρούς της. Αὐτὴ ἡ τοσάκις ἀψηφήσασα τὸν κίνδυνον, αὐτὴ ἡ ἀτρόμητος ἡ ἐναλλάζουσα τὸ δηλητήριον μὲ τὸ ἐγχειρίδιον ἡ στέλλουσα εἰς τὸν Ἅδην τὸν υἱόν της μεθ' ὅσης ἀπαθείας καὶ τοὺς ὀχληροὺς ἐραστὰς τῶν βασιλικῶν πρηγκιπισσῶν τοῦ οἴκου της, αὐτὴ τρομαγμένη, ὠχρά, τρέμουσα, πίπτει ἡμιλιπόθυμος, διότι ὁ ἀστρολόγος της τῆς ἀναγινώσκει τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ οἴκου της προφητικὰς ἀποκαλύψεις τῶν ζωδιακῶν ἀστερισμῶν της. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μόνη μέσα εἰς τὸν πλοῦτον τῶν βελούδων καὶ τῶν πολυτίμων τριχάπτων της χαρακτηρίζει τὴν ἐποχήν της. Ὁ ἐκθέτης δὲν τὴν εἰκονίζει, δηλητηριάζουσαν ἢ παρισταμένην εἰς τὸ βασανιστήριον τῆς συντριβῆς τῶν ὀστῶν τῶν θυμάτων της, διότι θὰ ἐπαρουσίαζε τὴν κοινὴν φυσιογνωμίαν της. Τὴν εἰκονίζει τρέμουσαν πρὸ τῶν κακῶν οἰωνῶν, δεισιδαίμονα καὶ προληπτικήν, ὡς ἦσαν ὅλαι αἱ τυραννικαὶ γυναῖκες τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ἀπὸ τὴν ἀντιπάθειαν, ἣν ἐμπνέει ἡ μορφὴ αὐτὴ μᾶς ξεκουράζει ὀλίγον παρὰ πέρα μία σκηνὴ ἐρωτικοῦ εἰδυλλίου, τοῦ αἰωνίου ἐχθροῦ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων Ἑρρίκου τοῦ IV μετὰ τῆς γυναικός, ἣν ἠγάπησε περισσότερον πάσης ἄλλης, τῆς Γαβριέλλας δ' Ἐστρέ.

Ὁ ἥρως βασιλεὺς μὲ τὴν λεπτὴν καὶ εὐφυεστάτην φυσιογνωμίαν του καὶ μὲ τὸ ὡραῖον καὶ κομψὸν ἔνδυμά του, ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος ἐσημείωσε τὰς πρώτας χρυσᾶς σελίδας τῆς βασιλικῆς δυναστείας τῆς Γαλλίας, διέρχεται ὡς ὁ πρῶτος τυχὼν ἐρωτευμένος νεανίας πρὸ τῶν παραθύρων τῆς ἀγαπημένης του, ἤτις τὸν χαιρετᾷ μὲ ἓν ἄνθος, τὸ ὁποῖον ρίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του. Ἐδῶ δὲν ἐκτίθεται πλέον μόνον τὸ γραφικὸν ἔνδυμα τῆς ὡραίας Γαβριέλλας, μὲ τὸ πλαστικώτερον decoletétοῦ κόσμου, μὲ ἕνα θαυμάσιον μποῦστον ἀπὸ τριανταφυλλὶ ἀτλάζι, γαρνιρισμένον μὲ τρίχαπτα, τὰ ὁποῖα μόνον τοιαύτη βασιλικὴ ἐρωμένη ἔφερεν. Ἐδῶ ἐκτίθεται καὶ ἡ ὡραιοτέρα καὶ γραφικωτέρα ἐνδυμασία τῶν ἀνδρῶν ὅλων τῶν αἰώνων, φερομένη ἀπὸ τὸν κομψότερον καὶ χαριέστερον εὐπατρίδην τῆς Γαλλίας. Ἐδῶ τὸ ψιμυθιωμένον ἀνδρικὸν πρόσωπον, μὲ τὰ κοκκινισμένα μάγουλα καὶ τὰ ὡς κοράλια κατεσκευασμένα χείλη καὶ τὰ βαμμένα μάτια καὶ τὰ βοστρυχωμένα μαλλιά, ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ ματαιότης καὶ ἡ ὑπερβολικὴ φιλαρέσκεια δὲν εἶναι ὡς ἐπιστεύθη ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν γυναικῶν, ἀλλ' ἐχαρακτήρισε μίαν ὁλόκληρον ἐποχήν, καὶ σειρὰν μακρῶν δεκαετηρίδων, εἰς ἃς συγκαταριθμεῖται ἡ βασιλεία τῶν δύο ἐνδοξοτέρων βασιλέων τῆς Γαλλίας τοῦ Ἑρρίκου IV καὶ τοῦ Λουδοβίκου XIV.

Ἀπὸ τὴν Γαβριέλλαν δ' Ἐστρέ, αἱ θυγατέρες τοῦ βασιλέως Ἡλίου, τοῦ Λουδοβίκου XIV, παρουσιάζονται εἰς πα-

ρακειμένην αἴθουσαν, ρυθμοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ πατρός των, καθήμεναι ἐπὶ χρυσῶν ἑδρῶν καὶ κοπνίζουσαι.

Τὰ κτενίσματά των ὑπερύψηλα, φαίνονται ἀκόμη ὑψηλότερα μὲ τὰς coiffes τῆς ἐποχῆς των, τῶν ὁποίων αἱ ἀπὸ χουσᾶς δαντέλας ταινίαι πίπτουν εἰς τὰ πλάγια ὑπὸ τὸ πολύδοξον κτένισμά των.

Τὰ φορέματά των πλουσιώτατα προσδίδουν εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς των ἀρκετὴν προπέτειαν, καὶ εἰς τὸ ὅλον ἐν γένει ὕφος των μίαν αὐθάδη ὑπερηφάνειαν καὶ περιφρόνησιν πρὸς τὴν ἐπιβεβλημένην εἰς αὐτάς, ἕνεκα τοῦ ἀξιώματός των, ἐθιμοτυπίαν. Ὁ ἀδελφός των, ὁ μέγας Δελφῖνος, καταφθάνει σιγὰ καὶ παρουσιαζόμενος ἔξαφνα ὄπισθεν ἑνὸς παραθύρου, τὰς συλλαμβάνει νὰ καπνίζουν. Ἡ μία τότε κρύπτει τὸ σιγάρον της, ἡ ἄλλη ὅμως μὴ ἀντιληφθεῖσα τὴν παρουσίαν τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου ἐξακολουθεῖ νὰ καπνίζῃ.

Καὶ ἐδῶ ἡ πραγματικότης εἰκονίζει τὴν ἐποχή. Αἱ γυναῖκες τῆς Αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου XIV διακρίνονται διὰ τὴν ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν, ἡ ὁποία ἔχει μολύνει καὶ ἕως αὐτὰς τὰς ἡγεμονίδας τοῦ βασιλικοῦ οἴκου.

Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶναι ὁλοζώντανη μὲ τὸ ἱστορικὸν decor της. Ἡ ζωγραφικὴ δὲν λαμβάνει πολὺ μέρος, διότι τὸ style τοῦ Λουδοβίκου XIV διακρίνεται ἰδίως εἰς τὰ ἔπιπλα καὶ εἰς τὴν ξυλογλυπτικὴν τῶν τοίχων τῶν αἰθουσῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι πιστὴ ἀπομίμησις μενάρου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μετὰ τὸν Λουδοβίκον XIV, αἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς τοῦ διαδόχου του, Λουδοβίκου XV. Ἡ βασίλισσα Μαρία Λεκζίνσκα δέχεται τὰς ἐπισκέψεις της, φέρουσα ἐν εἶδος peignoir decoleté, προσηρμοσμένον ἐμπρὸς μὲ μικρὰ φιογκάκια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν αἱ μεγάλαι κυρίαι καὶ αἱ βασίλισσαι δέχονται ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ κρεββάτια των. Ἐδῶ ἀξία μελέτης εἶναι ἡ κλίνη μᾶλλον παρὰ ἡ δεχομένη βασίλισσα. Ἡ κλίνη ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ παρεκκλήσιον βυζαντινοῦ ναοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν λείπει οὔτε ὁ καμπύλος τροῦλος, οὔτε αἱ τέσσαρες γωνιώδεις στῆλαι, αἱ ὁποῖαι τελειόνουν εἰς θυσάνους ἀπὸ λευκὰ πτερά. Εἰς τὰς ὑπερυψήλους γωνίας αὐτὰς κρέμανται γκυρλάνται ἀπὸ ρόδα, πίπτουσαι εἰς κλάδους εἰς τὸ μέσα μέρος τῶν λευκῶν μεταξωτῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης καὶ σχηματίζουσαι ὀλίγον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς βασιλίσσης ὡραῖον ἀπὸ ρόδα στέφανον. Ἡ βασίλισσα εἶναι ἡμικεκλιμένη καὶ στηρίζει τὸ σῶμά της εἰς σωρὸν προσκεφαλαίων, τῶν ὁποίων τὸ ἕν εἶναι ὡραιότερον τοῦ ἄλλου.

Αἱ κυρίαι τῆς Αὐλῆς ὅλαι ἔξωμοι, προσέρχονται βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς, νεύονται ὑπὸ τὰ πουδρηρισμένα καὶ πάλλευκα μαλλιά των, ὡραῖαι μὲ τὰς αὐθεντικῆς πρωτοτυπίας ἐνδυμασίας τῆς ἐποχῆς των. Ὑποκλίνονται μετὰ σεβασμοῦ καὶ τάσσονται εἰς ἡμικύκλιον περὶ τὴν ὡραίαν ἀνθοπλεγμένην κλίνην Λευκὰ καὶ ρόδινα, κάτι τι ὡς ὄνειρον καὶ κάτι ὡς ὀπτασία ἀνοίξεως, ἰδοὺ ἡ ἐντύπωσις, ἣν ἀφίνει τὸ θέαμα αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖον τελειώνει ἡ ἐξοχὴ τῶν εὐτυχῶν καὶ προνομιούχων Λουδοβίκων τῆς Γαλλίας.

Ταξιδιώτις.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΕΛΗΝΟΦΩΤΙΣΤΟΣ ΝΥΧΤΙΑ

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Βενετία ἀντηχοῦσεν ἀπὸ τὸν κρότον τῶν κανονιοβολισμῶν, καὶ αἱ βόμβαι ἐπίπτουσαι μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ἔκαμνον τὰ νερὰ ν' ἀναπηδοῦν. Τώρα ἡ πολις ἀνεπαύετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου, ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχε δι' αὐτὴν πηρὰ τὸ ἤσυχον παρελθόν, καὶ ὄχι παρὸν τὸ ὁποῖον τὴν ἠπείλει. Καὶ αὐτὴ ἡ σελήνη ἐφαίνετο πελιδνή, ἀδύνατη, ὅλως διόλου ἀλλοιώτικη παρὰ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζαν δύο γιγαντώδη καὶ κατάμαυρα παλάτια μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία δίοδος, ἐστέκετο ἕνας σκοπός, μόνος. καὶ ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα μέσα εἰς τὸ πέτρινο φυλακεῖόν του. Δὲν τοῦ ἦτο πολὺ εὔκολον νὰ κινηθῇ· ἕνα βῆμα μακρύτερα ἡ θάλασσα ἔβρεχε τοὺς χορταριασμένους βράχους, εἰς τοὺς ὁποίους τόσους αἰῶνας τώρα ἐβράδιαζε χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τοὺς κινήσῃ. Ὁ σκοπὸς ἀψηφῆς ἀνωρθώθη καὶ ἐκύτταξε εἰς τὴν γωνίαν, ὅπου μία παράδοξος συνοδία ἔστρεφε δὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν. Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη μία γόνδολα μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν τέσσαρες νεαν'αι οἱ ὁποῖοι ἐκωπηλατοῦσαν. Παρὰ τὴν ἐπιδεξιότητα τῶν κινήσεών των δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐκλάβῃ τις παρὰ ὡς τέσσαρας ἀδελφοὺς εὐγενοῦς γενεᾶς, καὶ ὄχι διὰ γονδολιέρους. Ἡ γόνδολά των ἦτο κενή, ἀλλ' ἠκολούθει δευτέρα γόνδολα εἰς τὴν πλώρην της ὁποίας ἕνας ἄνθρωπος τυλιγμένος μὲ μανδύαν ἐκάθητο σκυμένος καὶ ἔπειτα ἐφαίνετο ἕνα φορεῖον. Τί ἦτο λοιπόν; Μία νεκρό: Ὄχι δὲν ἦτο νεκρά. Εἶχαν φθάσει εἰς μέρος φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν σελήνην καὶ ὁ σκοπὸς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ μίαν νεάνιδα, ἡ ὁποία βεβαίως δὲν εἶχε νὰ κάμῃ πολὺν δρόμον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Τὰ μάτια της ἦσαν ὁλάνυκτα, ἀλλ' ἄψυχα· τὰ χείλη της, κατ' ἀρχὰς σταυρωμένα εἰς τὸ στῆθός της, ὡς εἰς τοὺς νεκρούς, ἐκινήθησαν ἡσύχως. Ἡ ἑτοιμοθάνατος ἔφερεν ἕνα ἀπὸ τὰ γεριά της εἰς τὰ χείλη της καὶ ἐφίλησεν ἕνα δακτυλίδι τὸ ὁποῖον ἔλαμπε εἰς τὸν δάκτυλόν της καὶ τὸ ἔτεινε εἰς μίαν νεωτέραν ἀδελφήν, ὑψηλὴν καὶ λεπτήν, τὸ περισσότερον δεκαεξῆ ἐτῶν ἡ ὁποία ἔστεκε ἀπὸ πάνω της μὲ ἀνησυχίαν.

Καὶ ἡ συνοδία ἐχάθη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ σκοποῦ.

Ἐνόμισεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅτι τὰ ὡχρὰ χείλη ἐκινοῦντο, ἀλλ' ὅσον ἀσθενὴς καὶ ἂν ἦτο ὁ κρότος τῶν κωπῶν, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ τίποτε.

«Φέε! ἐψιθύριζεν ἡ ἑτοιμοθάνατος· βεβαίως εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ὅπου δύναμαι νὰ ὁμιλήσω διότι μέσα εἰς τὸν σιδηρόδρομον δὲν θὰ δύνασαι ν' ἀκούσῃς ἡν φωνή μου, καὶ ὅταν θὰ φθάσωμεν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Ἰδού, λάβε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι,— μὴ κλαῖς, παιδί μου! μή, — φέρετο εἰς τὸν δυστυχῆ Γεώργιον καὶ εἶπέ του, ὅτι πάντοτε ἑνώσας τὰ σιωπηλὰ βλέμματά του καὶ ὅτι πάντοτε τοῦ ἤνιγε εὐγνώμων, ὅτι ἐτιμοποῦσε καὶ δὲν ἠθέλησε ἀνθρώπου ἐπιβίλῃ τὸν ἔρωτά του. Ἐγνώριζε ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ διὰ αὐτὸ τοῦ στέλνω τὸ ἱερότερον πρᾶμα ποὺ ἔχω.... Τὸ δακτυλίδι του! Πρέπει νὰ τὸ φορῇ καὶ νὰ μὲ σκέπτεται, καὶ θὰ τοῦ ἀρέσῃ νὰ σκέπτεται καὶ ὅταν ἀργότερα θὰ εἶναι εὐτυχής. Βλέπεις Φέε, ἡ πέτρα ἔγινε πάλιν καταγάλανη, διότι ἡ εὐτυχεστέρα ὥρα τῆς ζωῆς μου ἔρθασε, καὶ μοῦ εἶπεν Ἐκεῖνος πάντοτε:

«Ὅταν ἡ πέτρα θὰ εἶναι μελανὴ αὐτὸ θὰ σοῦ ἀγγέλλει εὐτυχίαν!»

«Ἐνθυμῆσαι ἀκόμη πῶς εἶχε γίνει πράσινη κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του; Α! Φέε, τώρα πλέον ἄμα οἱ φοικώδεις αὐτοὶ πόνοι περάσαν, δὲν ἔχω ἐνάγκην νὰ ἐπιζήσω Αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἀπῄτησε, διότι ἐθυσίασα τὸ πᾶν, τὴν ἀγάπην μου καὶ τὴν ἰδικήν του, εἰς τὴν πίστην μου. Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ θυσιάσω περισσότερον! Προτιμότερον ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ γίνω ἀρνησίθρησκος· Ὁ Θεὸς λοιπὸν μὲ ἐλυπήθη καὶ μοῦ ἐπέβλε τὴν ζωήν, μετὰ τὸν θάνατόν Του.»

Ἕνας φοβερὸς βῆχας τὴν διέκοψεν· ἐξηκολούθησε κατόπιν μὲ βίαν, καὶ πολὺ συχνὰ μὲ φωνὴν τόσον χαμηλὴν ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνοήσουν τοὺς λόγους της· ἤθελε τὰ τὰ εἴπῃ ὅλα πρὶν ὁ θόρυβος τοῦ σιδηροδρόμου τὴν ἀναγκάσῃ νὰ σιωπήσῃ.

«Δός μου τὸ χέρι, Φέε· νομίζω ὅτι πέφτω μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, μέσα εἰς τὴν κρύαν καὶ σκοτεινὴν θάλασσαν. Πολὺ θὰ ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνω ἐδῶ. ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ μοῦ κάμῃ αὐτὴν τὴν χάριν. Ἴσως θέλει αὐτὸ τὸ ταξείδι διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν θάνατόν μου, ὥστε ν' ἀπαλαχθῶ τέλος. Πόσον καιρὸν τώρα περιμένουμεν τὸ τέλος; Πέντε μῆνες, πέντε μῆνες βασανιστηρίου! Ἠξεύρεις ὅτι ὅταν ἔρθασε τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ σῶμα του στεφανομένον μὲ ἄνθη, τότε αἰσθανόμουν ὅτι ἔπρεπε νὰ πάω πρὸς Αὐτὸν καὶ νὰ φωνάξω:

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Ὁ πύρινος ὁ βασιλικὸς πηγκίνει νὰ κοιμηθῇ μέσα 'στὰ χρυσινομέλανα ὑγρά πελάγια του καὶ μὲ μιὰ ἄκρη τῆς πορφύρας του φωτίζει ἀκόμη τὴν ὁλόγυρα φύση.

Βλέπεις 'κεῖ κάτου τὰ χρυσωμένα καὶ φανταστικὰ ἀέτινα πελάγια, ποὺ μέσα χορεύουνε χιλιάδες νεράϊδες, κάτασπρες καὶ φωτεινές, μὲ τ' ἀέρινα καὶ δαντελλένια μαγνάδια τους, ποὺ φωτισμένα ἀπὸ τίς τελευταίες ἀχτίδες κάνουνε νὰ φαίνονται πανώριες; Βλέπεις τὸ δάσος τὸ ἀντικρυνὸ μὲ τὰ φαντάστικα ὁλόχρυσα δέντρα, μὲ τίς πύρινες κορφὲς καὶ τὰ φωτεινὰ κλαδιά; Ἐκεῖ τελοῦνται τὰ μυστήρια τῆς νυχτερινῆς θυσίας τοῦ φωτός. Βλέπεις ἀκόμη 'κεῖνα τὰ σπήλαια μὲ τοὺς κατακόκκινους βράχους καὶ τὸ ἀτελείωτο βάθος; Ἐκεῖ ἔπνε τὴν αὐγὴν ὅλα τὰ πνεύματα ποὺ πετᾶνε τώρα στὸν οὐρανὸ καὶ ψέλνουνε ὕμνους στὸ μεγάλο Θεὸ καὶ νανουρίζουνε τὸν ὕπνο του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὅλα θὰ σβύσουνε πάλι, ὅλα θὰ γίνουνε μαῦρα καὶ σκοτεινὰ σὰν πρίν. Κλεῖσε τὰ μάτια σου, κλεῖστε, κλεῖστα καὶ ἄκουγε μονάχα, ἄκουγε τί θὰ πῇ ὁλονυχτὶς τὸ κῦμα, ποὺ στὸ βράχο σπάει· φέρνει τὰ τραγούδια ποὺ λέν οἱ λίμνες στοὺς νυχτερινοὺς χορούς τους καρτερόντας τὴν αὐγήν.

Τ' ἀκούς, πῶς ἄλλοτε γελάει, καὶ πῶς βογκάει ἄλλοτε; κρύβει μέσα του πολλὲς χαρὲς καὶ μεγάλους πόνους.

Κι' ὅταν μὲ τὸ πρῶτο αὐγινὸ φῶς, ἀρχίσει πάλι νὰ φωτίζεται ἡ ὁλόγυρα φύση, μὴν τ' ἀνοίξῃς, μή! μὴν ζητήσῃς πλειὰ τὸ φῶς καὶ τὴ χαρά· εἶνε χαμένα γιὰ σένα· ἄκου μονάχα τὸ κλάμα τοῦ κύματος καὶ μὴ ζητήσῃς νὰ δῇς τὴ χαρὰ τῆς φωτισμένης φύσης.

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀπέστειλαν ἡμῖν γράμματα καὶ ἐπιστολὰς πρὸ 3 περίπου μηνῶν καὶ ἀπάντησιν δὲν ἔλαβαν. Ἡ ἀπουσία τῆς διευθυντρίας τῆς Ἐφ. τῶν Κυριῶν κατὰ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μῆνας δικαιολογεῖ τὴν ἔλλειψιν ταύτην.

Κον Γ. Α. Κ. Gare Putna Seaca. Ζητουμένον ἀπεστάλη. Συνδρομὴν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς — Καν Ἐλ. Στ. Βεῖτόυ. Φρ. γρ. 75 ἐλήφθησαν. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Τηγ. Λυξουρίου. Φύλλον κ. Στρ. σταλέλεται αὐτοῦ. — Κον Ν. Δ. Ν. Βῶλον. Τελευταία σας μετὰ δρ. 128 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Γράφομεν. — Κον Εὐ. Τσ. Πορταριάν. Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κον Θ. Μ. Πάτρας Εὐχαριστῶ δι' ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν. Εἶσθε πολὺ καλὴ νὰ μὲ κρίνετε τόσον εὐγενῶς. Ἐπὶ τοῦ πτρίντος δὲν ἀπεφάσισα νὰ δημοσιεύσω τοὺς ἐν Παρισίοις ἐκφωνηθέντας λόγους μου περὶ Ἑλληνίδων εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος. Ἐὰν τὸ πράξω θὰ σᾶς ἐγγράψω διὰ τὸν γενναῖον ἀριθμὸν τῶν ἀντιτύπων, ἵνα μοὶ ζητεῖτε. Καὶ πάλιν εὐγνωμονῶ. — Καν Ε. Τρ. Πύργον. Ὁ κ. Ἀλ. δὲν μοὶ ἐπλήρωσε τίποτε. Γράφω. — Δα Εὐ. Μ. Ἰθάκην. Ἐπιταγὴ ἐκ δρ. 32 ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κους Α. Κ. Hodéidah. Συναλλ. ἐκ φρ. γ. 24 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Δ. Μ. Πειραιᾶ. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω· ἀλλὰ τότε δὲν

«Εἶναι δικός μου! Εἶναι δικός μου, τώρα ποὺ ἀπέθανε! Πρέπει νὰ μᾶς χωρίσουν μαζῆ!»

«Ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη δὲν εἶχα δικαίωμα κανὲν ἐπ' Αὐτοῦ, διότι δὲν ἦμεν εἷς ἄλλην. Καὶ ἠναγκάσθην νὰ σιωπήσω, ἄλλως θὰ ἔκραγαν ὅτι ἠτοιμάστος δι' ἐμέ. Ἔπρεπε ν' ἀγοράσω τὴν κατοχήν του μὲ τὴν ζωήν μου νομίζεις ὅτι ὁ θάνατός Του μοῦ τὸν ἐπανέδωκεν ἀληθινά; Πέραν τοῦ τάφου δὲν ἔχει πλέον Ἐκείνη δικαιώματα ἐπ' Αὐτοῦ.

Ἐνθυμῆσαι πῶς ἔλεγα πάντοτε: «Ἀκόμη μίαν φορὰν μόνον θέλω νὰ ἰδῶ αἰάν τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του. διὰ νὰ μὴ φλυαροῦν οἱ ἄνθρωποι; καὶ θέλω νὰ Τὴν ἴδω, θέλω νὰ ἴδω ἂν δύναται νὰ Τὸν κάμῃ εὐτυχῆ».

Ὅλα αὐτὰ ἐπέρασαν τώρα, τίποτε δὲν ζῇ πλέον παρὰ ὁ μεγάλος καὶ ἅγιος μου, καὶ ἔπειτα ἀπὸ μίαν δύο ὥρας, θὰ πετάξῃ στὸν Οὐρανὸ μαζῆ μου.»

Ἡ σελήνη ἐφώτισε ὁλόκληρον τὸ ὠχρὸν καὶ μεταμορφωμένον πρόσωπον ὡς κηρίνη λαμπάς, ἡ ὁποία ἔκαιη μέχρι τέλους καὶ τῆς ὁποίας ἡ φλὸξ ἔκαμνε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λεπτότατα καὶ διαφανῆ ἄκρα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλυωσαν τὴν ὕλην.

Ὁ Θεός μ' ἐφύλαξε ἐπίσης ἀπὸ τοῦ νὰ πληρωθῶ εἰς τοὺς γάμους του καὶ οὕτω δὲν εἶδον τὴν Ἄλλην. Ἔκλαυσε πολὺ διὰ τὸν θάνατόν Του. Ἐγὼ δὲν ἔκλαυσα, ἀλλ' ἀποθνήσκω. Τὸν ἠγάπα πολύ, καὶ πολὺ τὸν ἠγάπα. Τὴν εἶχε ἀρά γε καὶ Ἐκείνος ἀγαπήσει; Ὅταν μοῦ ἔδωκε τὸ δακτυλίδι ἐγνωρίζαμεν καὶ οἱ δύο μας ὅτι δὲν ἠδυνάμεθα ν' ἀγαπώμεθα καὶ ὡρκίσθημεν αἰώνιαν καὶ αἰωνίαν φιλίαν. Ἦτο ψεῦδος, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐγνωρίζαμεν. Ὑπεφέρθησαν ἀρά γε ἀμοιβαίως ἀγάπην καὶ οἱ δύο τους; Τότε θὰ ἦτο ψεῦδος, καὶ ἴσως τὸ ἐγνωρίζανε. Ἡ ἴσως δὲν ἦτο; Τὴν ἠγάπησε Ἐκείνος; Εἶνε δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃ κανείς; δύο φορά, Φέε;»

Εἶχε νέαν προσβολὴν ἀπὸ τὸν φοβερὸν βῆχα καὶ σταγῶνες αἵματος ἔβαψαν τὸ μαντήλι τῆς νέας ἀδελφῆς της· ἐφαίνετο μαῦρο ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Κρυώνω τόσον πολὺ Φέε! Καὶ ὅμως εἶχαν εἴπει ὅτι θὰ ἦτο θεμοτάτη νυχτιά. Δὲν εἶμαι λοιπὸν δυνατός! Κύτταξε πῶς εἶνε τὰ νύχια μου σχεδὸν μαῦρα. Ἔτσι ἔζῃ δὲν θὰ εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀποθάνω καὶ θὰ ἔζων καὶ θὰ Τὸν ἔβλεπα καθημερὶς ὡς καὶ θὰ ἔλεγα: «Πότε δὲν Τὸν ἠγάπησα!» Ἡ ἀπερισπάστη θὰ μ' ἐκράτει εἰς τὴν ζωήν... Φαντάσου ὅμως ὁποῖον μαρτύριον!» Ἔτρεμε.

«Ὦ Φέε! μὴν κλαῖς ἔτσι! Χάρου ὅτι ἐλευθερόνομαι ἀπὸ τὴν ζωήν, ἦτο τόσον λυπηρὰ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, τόσαι ἡμέραι γωρὶς γαράν, τόσαι παρανοήσεις, τόσαι ὑποκρισίαι, τόσαι δυσαρέσκειαι καὶ πικρίαι! Δὲν ὑπῆρχε παρὰ θ, καὶ μόνον φωτεινὸν σημεῖον, Ἐκείνος! Ἔπειτα τὸ πᾶν ἐγίνετο σκοτεινὴ νύχτα, νύχτα κατασκότεινη! Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἡμέρα, ἡ ὁποία δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ. Ὦ Φέε! μὴν κλαῖς, χαίρου δι' ἐμέ! Δὲν μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν ἀρκετὰ ὥστε νὰ δύνασαι νὰ χαίρεσαι; Ὑποσχέσου μου ὅτι θὰ λάβῃς τὸν νάτου μου θὰ ἐπαναλάβῃ: «Σ' εὐχαριστῶ, ὦ Θέ μου!».

«Ἐὰν εἶχαν δύναμιν ἀκόμη θὰ ἔψαλλα ἕνα Ἀλληλουΐα! Καὶ ἡ θάλασσα θὰ συνεκινεῖτο! Διότι ἠγόρασα τὴν εὐτυχίαν τοῦ Οὐρανοῦ μὲ φοβερὰς βασάνους. Τώρα τὸν βλέπω ἀμοιβαίως ἐνώπιόν μου. Δὲν ἐπίστευες ὅτι τὸν ἀγαπούσα τόσον ὥστε ν' ἀποθάνω. Ἤσουν τόσον νέα καὶ τί ἐγνώριζες ἀπὸ τὴν ἀγάπην; Ἐὰν ἔλθῃ πρὸς σὲ ὁ ἔρως ἄνοιξε τὴν καρδιά σου καὶ ἄρησέ τον νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν! Καὶ ἐὰν ἔπειτα ἡ καρδιά σου κινδυνεύσῃ νὰ θραυσθῇ τί περάζῃ; θὰ ἔχῃ ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολήν της εἰς τὴν γῆν. Ἀλλὰ τώρα σέβου τὸν γέροντα ἐκεῖνον ἐκεῖ κάτω, λάβε τὴν θέσιν μου πλησίον του, νὰ εἶσαι τὸ πᾶν δι' αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς ἀδελφούς μας. Νὰ εἶσαι παράδειγμα καὶ στήριγμά των. Μὴν μοῦ τὸ ἀνοεῖσαι, θὰ ἔχῃς τὴν δύναμιν! Τώρα μόνον τὸ νομίζεις ὅτι δὲν θὰ τὴν ἔχῃς. Ἀλλὰ σ' ἐδοκίμασα κατὰ τὸ διάστημα τῆς μικρᾶς ἀδυνάτου ἀσθενείας, εἶσαι δυνατή. Εἰς τὸ λεπτὸν σῶμά σου, ἐὰν ὑπάρχει ὁ ἡρωϊσμὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἀποβαίνει καμμίαν θυσίαν. Ἤσαν συνεθισμένοι νὰ μὲ ἔχουν, ἄς μὴν ἐννοήσουν τὸ κενόν! Θὰ εἶμαι πλησίον σου καὶ θὰ σοῦ δίδω δυνάμεις. Καὶ μόνον τὸ χέρι σου θ λω νὰ μοῦ κλείσῃ τὰ μάτια. Θὰ δυνηθῇς νὰ τὸ κάμῃς; Θὰ τὸ κάμῃς; δὲν εἶναι ἀνήθεια; Τὰ πάντα δύναται! Εὐχαριστῶ δι' ὅλα! Εὐχαριστῶ τὸν πατέρα, τοὺς ἀδελφούς καὶ ὅλους τοὺς πιστοὺς ὑπηρέτας! Θὰ προσεύχωμαι δι' ὅλους.

Ἡ γόνδολα ἐστάθη. Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ὑψοῦτο ὑψηλὸς καὶ σκοτεινός. ἐκκέπαζε μὲ τὴν σκιάν του τὰ συμπλέγματα τῶν ταξειδιωτῶν καθὼς καὶ τὴν συνοδίαν ἡ ὁποία ἀνέβαινε τώρα τὰς βαθμίδας. Μόνον τὸ πρόσωπον καὶ τὰ χέρια τῆς ἑτοιμοθανάτου τὰ ἐστολισμένα τώρα εἰς τὸ σκότος, ἔλαμπαν εἰς τὴν ἁρμαρωὴν λευκότητά των. Εἶχε κλείσει τὰ μάτια της. Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ ἔφερον τὸ φορεῖον. Ὁ πατὴρ ἐσκούπιζε τὸ χέρι του εἰς τὸν ὦμον τῆς λευκῆς νεάνιδος, μὲ τὰ μεγάλα καὶ ἔξυπνα μάτια, τὰ ὁποῖα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ δάκρυα. Εἶχε σκυμένο τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἐφαίνετο τὸ πρόσωπόν του. Ἠκολούθει καὶ αὐτὸς. Δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Οἱ διαβάται ἐβγάζαν τὰ καπέλλα τους καὶ ἔκαμναν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ὅ ὅτι ἐνόμιζον ὅτι ἐπέρνουσε νεκρά.

(Carmen Sylva)

θὰ μένῃ ἀρκετὴ θέσις διὰ τὴν ἄλλην ὕλην τῆς Ἐφημερίδος. — Δα Εὐ. Π. Γαργαλιάνους. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Θερμὰ συλλυπητήριον. Δρ. ἐννενήκοντα μετ' ἐπιστραφικῶν ἀποδείξεων ἐλήφθησαν. Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ θέλω φροντίσει εὐχαρίστως. Σᾶς εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Μισωτίδα Λευκάδα. Ἐὰν ἡ μετάφρασις εἶναι καλὴ θὰ δημοσιευθῇ εὐχαρίστως. — 22. Berners Street, London. W. Βεβαίως θὰ σταλῇ. — Κον Ν. Δρ. Κάϊρον. Τὰ 24 φρ. χ. συνδρομὰς τῆς ἐν Ῥόδῳ δος ἀδελφῆς σας ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Δα Τ. Χ. Κάρυστον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Δα Εὐ. Κ. Καστορίαν. Συνδρομή σας καὶ ἀντίτιμον Χειραφετημένης ἐλήφθη. Βιβλίον ἀποστέλλεται. Τὸ φύλλον ἐστάλη πάντοτε τακτικῶς. — Καν Α. Β. Αἴγιον. Εὐγνωμονῶ ἀπείρως διὰ καταβληθείσας εὐγενεῖς φροντίδας. Δρ. 39.35 ἐλήφθησαν. Γράφω προσεχῶς.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μουσεῖον Γυναικῶν. Κατ' αὐτὰς ἱδρύεται ἐν Πετρουπόλει μεγαλοπρεπέστατον Μουσεῖον Γυναικῶν. Ἐν αὐτῷ θὰ ἐκτεθῇ ἡ ἐξέλιξις τῆς γυναικείας προόδου καὶ ἡ ἐπιτυχία της εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν.

Σχολὴ βιβλιοθηκαρίων γυναικῶν. Ἐν Στουτγάρδῃ ἱδρύθη σχολὴ βιβλιοθηκαρίων γυναικῶν. Τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα θὰ καταρτίζουν τὰς διὰ βιβλιοθηκαρίους προοριζομένας γυναῖκας θὰ εἶναι διαρκείας ἓξ μηνῶν. Διὰ νὰ γίνῃ τις ἀρχειοφύλαξ θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ φοιτήσῃ εἰς τὴν σχολὴν ταύτην τρεῖς μῆνας.

Γερμανίδες ἱεροκήρυκες. Τὸ παράδειγμα τῶν Ἀμερικανίδων ἱεροκηρύκων ἐμιμήθησαν ἐσχάτως καὶ αἱ Γερμανίδες. Ἡ κόμησσα Ἀδελαΐνα Sehimelmann, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν ἀριστοκρατικωτέραν κοινωνίαν τοῦ Βερολίνου καὶ ὑπῆρξε μία τῶν ὡραιοτέρων γυναικῶν τῶν γερμανικῶν αἰθουσῶν, ἠρνήθη τὸν βίον της τῶν διασκεδάσεων, κατεσκεύασε θαλαμηγὸν καὶ ταξιδεύει ἤδη παντοῦ ἐξηγοῦσα τὸ Εὐαγγέλιον καὶ κηρύττουσα τὸν θεῖον λόγον.

Δύο ἡρωΐδες ἐκ Ρωσσίας. Ἀνταπόκρισις ἐκ Μόσχας ἀγγέλλει τὴν εἴδησιν ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίθεσιν τῶν Κινέζων εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀνατολικῆς Σιβηρίας, ἀπεδείχθη τὸ θάρρος καὶ ἡ γενναιότης δύω νέων ρωσσίδων κυριῶν.

Ἡ ἐπίθεσις τῶν Κινεζικῶν ὁρδῶν ἐγένετο κατὰ τῆς εἰς τὰ Ρωσσικὰ σύνορα πόλεως Blagovefsehenek. Ἵνα ἐμποδισθοῦν οἱ Κινέζοι νὰ περάσουν τὸν ποταμὸν τοῦ Ἄμουρος ἡ ἀρχὴ ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομὴν τῶν πολιτῶν, ὅπως ἀποτύρουν εἰς τὴν ξηρὰν ὅλα τὰ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ πλοῖα. Οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀψηφῶν τὰς σφαίρας τῶν ἀπὸ τῆς ἀπέναντι ὄχθης πυροβολούντων Κινέζων.

Δύω γυναῖκες μόνον ἡ Ἀναστασία Ἰβανόβνα Γιουζίνα καὶ ἡ Βιργινία Ἰάκοβνα Κατόσεβα ἀνεχώρησαν πρῶται, ὡπλισμέναι μέχρις ὀδόντων. Ἄνδρες τινες τότε τὰς ἠκολούθησαν ἀπὸ ἐντροπήν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης, ἥτις συνήφθη τότε περὶ τὴν πόλιν, αἱ δύω ρωσσίδες ἠγωνίσθησαν ὡς λέαιναι καὶ τὰ φορέματά των ἔγειναν διάτρυτα ἀπὸ σφαίρας. Ἤδη ἡ Ρωσσικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ παρασημοφορήσῃ τὰς δύω γυναῖκας.

Μία σκέψις τῆς βασιλίσσης τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἀτυχὴς βασίλισσα Μαργαρίτα πρὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της εἶχε κατορθώσει νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τῆς ὑψηλῆς καὶ ἀποτόμου κορυφῆς τοῦ Lyskam, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὠκοδομήθη δαπάναις της μία καλύβη, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπίπλωσε, ὅπως οἱ ἀναρριχώμενοι εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο εὑρίσκουν ἄσυλον πρὸς ἀνάπαυσιν. Ἐπὶ ξυλίνης τραπέζης τῆς καλύβης αὐτῆς ἔγραφε διὰ πυρογραφίας τὰς ἀκολούθους σκέψεις:

«Πᾶν ὅ,τι εἶναι μέγα ἐμπνέει τὴν πίστιν, ἥτις καθ' ἑαυτὴν εἶναι τὸ μέγιστον τῶν πραγμάτων. Πρὸ τοῦ μεγαλείου τῶν ὀρέων καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς εἰκόνος τῶν πάγων, ἡ ἀθλία ἀμφιβολία σιγᾷ καὶ ἡ πίστις ὑψοῦται ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη μέχρι τοῦ Θεοῦ».

Ἡ Α. Μεγαλειότης θὰ οἰκοδομήσῃ ἐν Ἀστεροσκοπεῖον ἐπὶ τοῦ ὄρους Rosa, εἰς ὕψος 4.506 μέτρων. Ὀλίγον χαμηλότερα εἰς τὸν λόφον τοῦ Oleu, ὕψος 3,000 μέτρων μέγας μετεωρολογικὸς σταθμὸς τῶν Ἄλπεων θὰ ἱδρυθῇ δι' ἐξόδων της.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κονσέρβες διὰ τὸν χειμῶνα. Κάμνετε μελιτζάνες ἰμὰν-μπαϊλντί, ἢ μπάμιες γιαχνὶ καὶ ὅπως εἶναι μὲ τὴν σάλτσα των ἕτοιμες, τὰς βάζετε μέσα εἰς κουτιὰ τενεκεδένια τὰ ὁποῖα κολλᾶτε ἀπὸ πάνω. Βάζετε ἔπειτα νὰ βράσῃ εἰς μεγάλο τέντζερι νερό, βάζετε τὰ κουτιὰ μὲ τὰς κονσέρβας των νὰ πάρουν ὀλίγες βράσες καὶ τὰς φυλάττετε.

Σταφύλια κονσέρβα. Διαλέγετε τσαμπάκια ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ρώγες σταφύλι φράουλα ὄχι πολὺ γινομένον καὶ ἐντελῶς γερόν. Βράζετε σιρόπι, τὸ ὁποῖον δένετε καλά. Ἀναμιγνύετε τὸ σιρόπι μὲ ἴσην δόσιν ροῦμι ἢ κονιάκ, προσθέτουσαι καὶ ὀλίγα γαρύφαλα. Ρίπτετε τὰ σταφύλια σας μέσα πλυμένα καὶ στεγνωμένα καὶ τοποθετεῖτε εἰς φιάλας μὲ ἀνοικτὰ στόμια, τὰς ὁποίας κλείετε καλά.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» μετεκομίσθησαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀρ. 27.

PAROLE FRANÇAISE A L'ÉTRANGER

Par Mme Adam

Ἡ κ. Juliette Adam, ἡ γνωστὴ σοφὴ συγγραφεὺς τόσων ὡραίων ἔργων, ἡ μόνη ἴσως γυνὴ τοῦ αἰῶνος, ἡ ὁποία διὰ τῶν γραφομένων της ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς πατρίδος της διεδραμάτισεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν φορὰν, ἣν ἔλαβεν ἡ διεθνὴς τῆς Εὐρώπης πολιτικὴ διὰ τῆς Γαλλορρωσικῆς συμμαχίας, ἡ ἐπὶ εἰκοσαετίαν διευθύντρια τῆς *Νέας Ἐπιθεωρήσεως*, ἕνεκα λόγων ὑγείας παρητήθη πρὸ δύω ἐτῶν τοῦ μεγάλου τούτου περιοδικοῦ τῶν δύω κόσμων, τοῦ ὁποίου καθ' ὅλην τὴν εἰκοσαετίαν ὑπῆρξεν ἡ πολιτικὴ ἀρθογράφος.

Ἤδη ἀναπτυθεῖσα ἀναλαμβάνει ἀπὸ τῆς 21ης προσεχοῦς Ὀκτωβρίου τὴν τακτικὴν ἔκδοσιν τῶν *Ἐπιστολῶν της ἐπὶ τῆς Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς* εἰς τεύχη ἐκ 32 σελίδων, ἐκδιδόμενα τὴν 7ην καὶ 21ην ἑκάστου μηνός. Αἱ συνδρομαὶ θὰ εἶναι ἐτήσιαι, 12 φρ. διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ Ἐξωτερικόν.

Συνιστῶμεν θερμότατα τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πολυτίμου τούτου περιοδικοῦ εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας, αἱ ὁποῖαι διὰ πᾶσαν ἐγγραφὴν ὀφείλουν νὰ ἀποτείνωνται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κ. Adam. Rue Juliette Lambert. Paris.

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης

ΣΟΦΙΑΣ

18—Ὁδὸς Φιλελλήνων—18

Ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1900 τὸ ἕβδομον ἔτος τῆς ἐξευγενιστικῆς δράσεως τῆς Δανειστικῆς Βιβλιοθήκης, ἥτις προήχθη εἰς ζηλευτὴν περιωπὴν χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινοῦ καὶ ἰδίως τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων τῆς πόλεώς μας. Ἀντὶ ἐυτελοῦς συνδρομῆς πᾶς τις ἔχει τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀναγνώσεως τῶν νεωτέρων καὶ ἐκλεκτοτέρων δημοσιευμάτων τῆς ξένης καὶ Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Οἱ φιλαναγνῶσται εὑρίσκουσι μεγάλην ποικιλίαν εἰς τὴν πλουσίαν συλλογὴν τῆς Βιβλιοθήκης, ἥτις συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν διάπλασιν κλίσεως πρὸς ἀνάγνωσιν ἀνωτέρου εἴδους βιβλίων ἢ τὰ μυθιστορήματα. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν στέλλονται 12 τόμοι ὁμοῦ ἀλλασσόμενοι ἅπαξ τοῦ μηνός.